

кой и друга пара за пазарската джамия. Викало то ѝ, за срамъ и укоръ на ислямство то, е на паданіе.

Маринъ.

Можемъ ли да се съмнѣваме, паша ефенди, че има нѣшто, което да не сторите за насъ.

Тахсинъ паша, (*камъ Стоя и Найдена*).

Какво, старци . . . Срѣдце то ви не скача ли отъ радостъ, като гледате да се весели народъ тѣ? И какъ се хубаво весели? . . .

Найденъ.

Осѣденъ на робство и на тегло, какво друго да прави, като плачѣтъ и сълзи ти не помагатъ.

Тахсинъ паша.

(*Въ себе си*). Ако ме ухапеше скорпия, нѣмаше така да ме заболи, както дерзски ти думи на това старче . . . (*Високо*). Било е врѣме старче, когато можеше да се говори за робство и тегло . . . Това врѣме мина . . . Што ви тежи? Отъ какво има да се оплаквате? . . . Ний сме тука за да прибираме оплакваніе то ви . . .

Найденъ.

И да го удушавате съ кръвѣта и сълзи ти на невинни ти . . .

Тахсинъ паша.

Било е врѣме, когато това оплакваніе издѣхваше нечуто и непознато. Сега съ бързината на мисльта, то прилѣтява до знание то на Царь тѣ. Тежко и горко на оня пратеникъ неговъ, който скрие най-малкото отъ него! . . . Горчиво бѣше минало то, и на ваши ти години мѣчно е да го заличи човѣкъ отъ паметъта си . . . То ште бѣде исчезнало одавна, и вий ште отнесете образъ тѣ му и въ гробъ тѣ. То не е вече . . . И грѣхота е сега да се пѣшка и охка въ тайнотъ. Ако остава нѣшто, което да го напомня, кажете го . . .

Найденъ.

Паша, това минало, което искашъ да забравимъ, знаешъ ли го? . . . Земята, што тѣпчимъ, може всичко да ви прѣдаде, нѣ никога ни едно отъ страданията,